

OLGA VAN DER MEER

Een man voor Fleur

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

De lucht was donker en dreigend. Grijs wolken werden voortgestuwd door de harde wind. Af en toe viel er een druppel, alsof de natuur aarzelde om los te barsten in een heftige regenbui.

Het weer stemde aardig overeen met haar gemoedsrust, dacht Fleur Bovenkamp bij zichzelf. Zij voelde zich ook rusteloos en gespannen. De tranen zaten hoog, maar kwamen nog niet los. Aarzelend liep ze langs de aula, waaruit ze de muziek hoorde die Marcel zo mooi gevonden had. Het voelde onwerkelijk dat hij er niet meer was. De man waar ze ooit oprecht van had gehouden lag nu in een kist aan de andere kant van de muur waar ze tegenaan leunde. Bizar.

Het was acht maanden geleden sinds ze hem voor het laatst had gezien. In die maanden waren haar gevoelens voor hem afgezwakt. Soms gingen er dagen voorbij dat ze niet eens aan hem dacht. Hoe moeilijk het afscheid destijds ook was geweest, ze had zichzelf herpakt en was verder gegaan met haar leven zonder dat Marcel daar deel van uit maakte. Met haar eigen banketbakkerij en haar vier jong volwas-

sen dochters, die allemaal nog thuis woonden, had ze het te druk om voortdurend te treuren over dat wat geweest was. Dat zat ook niet in haar aard. Ze genoot teveel van het leven om zich klein te laten krijgen door tegenslagen of liefdesverdriet. Liever keek ze naar het mooie wat ze hadden gedeeld in plaats van zich te verliezen in zelfmedelijden omdat het over was. Dat was haar jaren geleden na haar scheiding van Harro ook gelukt. Na zijn vertrek uit de echtelijke woning had ze een flinke huilbui gehad, daarna prees ze zichzelf gelukkig omdat ze vier mooie, lieve dochters had gekregen van hem, zodat hun huwelijk niet voor niets was geweest. Terugkijken had geen zin, meende Fleur. Ze hield haar ogen altijd strak gericht op de toekomst.

Behalve vandaag dan. Hier, leunend tegen de muur van de aula waarin de familie van Marcel afscheid van hem nam, werd ze overspoeld door herinneringen. Hun relatie had twee mooie jaren geduurd. Het was een verboden liefde geweest, want Marcel was getrouwd. Fleur wist dat, toch had die wetenschap haar nooit weerhouden. Zij had tenslotte geen enkele verantwoordelijkheid tegenover de vrouw van Marcel, ze kende haar niet eens. Dat was Marcels

probleem, niet het hare. Ze had er nooit een punt van gemaakt dat hij niet altijd beschikbaar was, dat ze niet in het openbaar af konden spreken en dat ze hem niet zomaar op kon bellen. Eigenlijk kwam haar dat juist heel goed uit. Haar leven was meer dan gevuld met gezin en werk. Haar eigen zaak slokte veel van haar tijd op. Ze zat niet te wachten op een man die avond aan avond en ieder weekend haar aandacht opeiste. Zo'n parttime man, zoals ze hem noemde, was een uitkomst geweest voor haar. Zo bleef ze zelfstandig, maar had ze toch af en toe die arm om haar heen waar iedereen op zijn tijd naar verlangde.

Ze schrok toen de brede deuren van de aula langzaam open schoven. Plotseling had ze vol zicht op zes in het zwart geklede mannen die een kist op hun schouders droegen. Snel liep ze door. Ze mocht niet teveel opvallen, daar was ze zich maar al te goed van bewust. Zij hoorde niet thuis op deze begrafenis. Ze was 'die andere vrouw', er was hier geen plek voor haar. Ze mocht en kon alleen maar in stilte rouwen.

Terwijl de stoet van familieleden en vrienden van Marcel zich langzaam voortbewoog over het kerkhof naar de plek waar zijn lichaam zijn laatste rustplaats zou vinden, deed Fleur

net of ze druk bezig was bij een ander graf. Ze haalde wat onkruid weg en plukte aan de bloemen van een plantje. Niemand had aandacht voor haar, zag ze tot haar opluchting. Ze was gewoon iemand die bezig was het graf van een geliefde te verzorgen, er was niemand die iets anders achter haar aanwezigheid op dit kerkhof zocht.

De stoet hield vlakbij haar stil. Omdat de wind in haar richting stond kon ze zelfs horen wat er aan het graf van Marcel gezegd werd. Allemaal lovende woorden, zoals gebruikelijk was tijdens een definitief afscheid. Marcel werd geprezen als toegewijde familieman, dol op zijn vrouw, iemand die zich inzette voor de samenleving, een man met een grote maatschappelijke betrokkenheid. Fleur kon een klein glimlachje niet onderdrukken. Als Marcel dit kon horen zou hij waarschijnlijk zelf als eerste roepen dat de mensen niet zo moesten overdrijven. Al die aanwezigen hier moesten eens weten dat Marcel er twee jaar lang een buitenechtelijke relatie op na had gehouden. Stel dat zij nu ineens tevoorschijn kwam en dit nieuws wereldkundig maakte! Ze kon zich de geschokte en tevens sensatiebeluste gezichten levendig voorstellen. Natuurlijk deed ze het

niet. Net als de andere mensen hier wilde ze Marcel's nagedachtenis in ere houden, bovendien zou ze zijn wettige vrouw zo iets nooit aan willen doen. Fleur had zich nooit verantwoordelijk gevoeld voor Marcel's huwelijk, maar zijn vrouw opzettelijk verdriet doen was iets heel anders.

Terluiks wierp ze een blik op de in een lange, zwarte jas geklede vrouw die naast het vers gedolven graf stond. De eveneens zwarte hoed die ze droeg en het feit dat de vrouw haar hoofd gebogen hield, belette Fleur om haar gezicht goed te kunnen zien. Snel wendde ze haar eigen gezicht af op het moment dat de mensen aanstalten maakten om terug te lopen naar de aula, nog steeds veinzend dat ze druk bezig was. Pas toen alle aanwezigen, inclusief Marcel's vrouw, naar binnen waren gegaan voor de obligate koffie, richtte ze haar blik weer op zijn graf. Er naar toe lopen durfde ze niet, bang dat iemand haar zou zien en de waarheid zou raden. Maar dat gaf niet. Ze hoefde niet pal naast het graf te staan om afscheid van hem te kunnen nemen. In feite had ze daar niet eens voor naar het kerkhof hoeven komen, maar na het lezen van zijn overlijdensadvertentie in de krant had ze toch de behoefte gevoeld om

deel uit te maken van zijn begrafenis, al was het slechts zijdelings. Dat de begrafenis op een maandag plaatsvond, op de dag dat haar banketbakkerij gesloten was, had de doorslag gegeven. Niemand hoefde zodoende te weten waar ze naar toe ging, ook niet haar tweede dochter Iris, die bij haar in de zaak werkte. Toevallig was dit ook de dag dat haar jongste dochter Viola achttien jaar werd, wat die avond gevierd zou worden. Fleur had dit keer echter het in huis halen van de noodzakelijke boodschappen overgelaten aan Iris. Dit ging even voor. Straks zou ze de omschakeling naar de feestvreugde wel maken.

Het begon nu zachtjes te regenen. Een fijne motregen die zo zacht neerdaalde dat je de druppels niet eens voelde, maar die haar wel snel doorweekte. Fleur rilde in haar jas, die te dun was voor dit weer.

‘Dag lieverd,’ fluisterde ze in de richting van het verse graf. ‘Dank je wel dat je deel uit hebt gemaakt van mijn leven, al was het slechts kort.’

Na om zich heen gekeken te hebben of niemand haar zag, wierp ze een kushandje zijn kant op, daarna liep ze langzaam, met gebogen hoofd, terug naar de parkeerplaats. Vanuit het

gebouw bij de ingang van het kerkhof hoorde ze geroezemoes van stemmen komen. Marcells familie, wist ze. Een vrouwenstem schoot even hoog uit. Fleur vroeg zich af of dat Monique, Marcells vrouw, was.

In haar auto was het koud, maar tenminste wel droog. Weg rijden deed ze niet meteen, ze moest eerst een beetje tot zichzelf komen. De ramen besloegen terwijl ze besprongen werd door herinneringen. De tijd die ze met Marcel had doorgebracht was kort, maar goed geweest. In de twee jaar die hun heimelijke relatie had geduurd, was er nooit een wanklank tussen hen gevallen. Fleur was echter realistisch genoeg om te beseffen dat dit vooral door de omstandigheden kwam. Ze konden elkaar niet zo vaak zien, dus de tijd die ze samen doorbrachten was vooral gevuld met liefde. Ondanks dat hij getrouwd was had Marcel oprecht van haar gehouden, wist Fleur. Net zoals zij van hem hield. Maar als ze zeven dagen per week, vierentwintig uur per dag, samen doorgebracht zouden hebben was het heel anders verlopen tussen hen. Dan hadden ze elkaar ook af en toe geïrriteerd en afgesnauwd, zoals in elke normale relatie. Nu had ze nooit zijn ochtendhumeur meegemaakt, ze had hem nooit in een chagrij-

nige stemming gezien en hij had haar nooit 's nachts wakker gehouden met zijn gesnurk. Op zijn beurt had hij weinig meegekregen van haar slordigheid, haar soms luie buien waarin ze met een zak chips en een plak chocola voor de tv zat en haar onvermogen om enige structuur in haar huishouden te krijgen. Zo efficiënt ze de banketbakkerij runde, zo chaotisch was ze thuis. Harro, haar ex-man, had daar heel slecht tegen gekund en het was de reden voor heel wat ruzies tussen hen geweest. Dat had ze met Marcel tenminste niet gehad, nog een voordeel van een parttime man.

Op dit moment had ze echter helemaal geen man meer, zelfs niet gedeeltelijk. Acht maanden geleden had Marcel hun relatie beëindigd omdat hij ziek was. Al zijn energie, tijd en aandacht ging vanaf dat moment uit naar het bestrijden van die ziekte. Tevergeefs, zoals later bleek. Fleurs stille hoop dat Marcel zou genezen en haar daarna weer op zou zoeken, werd keihard de bodem ingeslagen bij het zien van zijn overlijdensbericht, nu enkele dagen geleden. Het was nu echt definitief voorbij, daar kon niemand meer iets aan veranderen.

Ze zuchtte even diep en vermande zich toen. Dit was afgesloten, het werd tijd om weer naar

de toekomst te kijken. Thuis wachtten haar dochters voor een spetterend verjaardagsfeest om te vieren dat ook Viola nu de volwassen leeftijd had bereikt, al plaagden haar zussen haar dan ook graag met de opmerking dat dit alleen voor haar leeftijd gold en niet voor haar gedrag.

Een blik op haar horloge vertelde Fleur dat het al veel later was dan ze had gedacht. Alle vier haar dochters waren nu waarschijnlijk al thuis, klaar om aan een feestelijke maaltijd te beginnen. Met een schok realiseerde ze zich ineens dat ze nog niets aan het eten had gedaan. Gemakzuchtig als ze altijd was als het om huishoudelijke zaken ging, had ze gemeend daar tijd genoeg voor te hebben na de begrafenis. Nou ja, anders bestelden ze maar iets te eten. Waarschijnlijk smaakte dat toch beter dan wat zij in de keuken in elkaar flanste, dacht ze luchtig. Ze startte haar auto en reed weg. Vanuit het zijraampje zag ze Marcells familieleden naar buiten komen. Snel draaide ze haar gezicht weg, hoewel niemand haar kende. Eenmaal buiten het hek gaf ze gas, het kerkhof met Marcel achter zich latend.

Thuis kwamen haar tot haar verrassing heerlijke geuren uit de keuken tegemoet. De een-